

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 371)

Jun (2) / 2022

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்	5
3. தத்வ த்ரயம்.....	6
4. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	11
5. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....	17

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி – 191)

55. ஏக த்வி த்ரயாதி யோகேந ஸ்வர வ்யஞ்ஜந ரூஷிதா
சுத்த அசுத்தாத்வ வர்கஸ்தா நாநா பேதோபபாதிதா

பொருள் – அவள், சுத்தம் மற்றும் அசுத்தம் ஆகிய பல ஸ்ருஷ்டிகளிலும் நிறைந்தவளாக, ஒன்று, இரண்டு, மூன்று என பல ஸ்வரங்கள் மற்றும் வ்யஞ்ஜந வடிவங்களில் இருப்பவளாக, பலவிதமான பேதங்களுடன் உள்ளாள்.

56. ஜடோபராகஹீநயா அஸ்யா ஏவ புநஸ்த்ரிதா
ஜ்ஞேய: ஸ்தூலாதி ரூபேண விபேதஸ் தத்த்வ சிந்தகை:

பொருள் – மேலும் உள்ளதான, “ஜ” அல்லது “ட” ஆகியவற்றுடன் ஸம்பந்தம் இல்லாததான அவளுடைய மூன்றுவிதமான பிரிவுகளை, தத்வத்தைக் குறித்து சிந்தித்தபடி உள்ளவர்கள் அறியவேண்டும்.

57. ஸ்ருஷ்டிக்ருத் ஸம்யுதா ஸ்தூலா ஸூக்ஷ்மா வ்யோமேச ஸம்யுதா
நிரஞ்ஜநா பரா ஸேயமீ இத்யேவ அநுராகிணீ

பொருள் – ஸ்ருஷ்டிக்ருத்துடன் (அதாவது “ஹ”) இணைந்துள்ளபோது அவள் ஸ்தூலமான நிலையில் உள்ளாள். வ்யோமேசத்துடன் (அதாவது “ம்”) இணைந்துள்ளபோது அவள் ஸூக்ஷ்மமான நிலையில் உள்ளாள். அவள் “ஈ” என்பதுடன் இணைந்துள்ளபோது, தோஷம் அற்ற சக்தியாக உள்ளாள்.

58. நிஷ்கம்பா தீபலேகேவ பத்நீ விஷ்ணோரியம் பரா
ஸர்வேஷு ஆதாரபத்மேஷு நிச்சல் ஏவ அவதிஷ்டதே

பொருள் – மஹாவிஷ்ணுவின் பத்தினியாகிய அவள், அனைத்து ஆதார பத்மங்களிலும், அசையாத தீபம் போன்று உள்ளாள்.

59. ஆபஸ்திதேசாதாமூர்த்த ப்ரஹ்மயாநமநுவ்ரதா
ஏகேயமுஜ்ஜ்வலா தீப்தா பாவநா ச யசஸ்வநீ
60. ப்ரஹ்மரந்த்ராத் விநிஷ்க்ரான்தா மஹாபத்மமுபேயுஷீ
ஓதப்ரோதாத்மிகா ஸேயம் பரமாநந்தவர்த்மநி
61. விலாப்ய மார்த்யவம் ரூபம் அம்ருதம் ப்லாவயேந்நரம்
மந்த்ராணாம் மந்மயாநாம் ஹி மந்த்ரைர் விஷ்ணுமயை: ஸஹ

பொருள் – வயிற்றின் அடிப்பாக தொடங்கி, தலையின் உச்சி பாகம் முடிய, ப்ரஹ்மத்தின் பாதையில் செல்கின்ற தேஜஸ் மிக்கவளும், ஒளிர்வளும், தூய்மைப்படுத்துபவளும் ஆகிய சக்தியானவள், தலையின் உச்சியில் உள்ள த்வாரம் வழியே வெளியேறுகிறாள். இவ்விதம் வெளியேறும் அவள், உயர்ந்த தாமரை அடைகிறாள். உயர்ந்த ஆனந்தத்தின் பாதையாக உள்ள அவள், என்னையே சாரமாகக் கொண்டுள்ள அனைத்து மந்த்ரங்களுடைய சாரமாகவும், மஹாவிஷ்ணுவைச் சாரமாகக் கொண்டுள்ள அனைத்து மந்த்ரங்களுடைய சாரமாகவும் உள்ளாள். அவளே உபாஸகனுடைய இறப்பை அழித்து (அதாவது மீண்டும் பிறக்காமல் செய்து), அவனை அம்ருதத்தால் நனைக்கிறாள்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(பகுதி – 58)

88. சாஸ்த்ராண்யாலோஜ்ய ஸர்வாண்யசிதில கதிபிர் யுக்தி வர்கைர் விசார்ய

ஸ்வாந்தர் நிர்தார்ய தத்வம் ஸ்வபுஜமபி மஹத்யுத்தரந் ஸூரிஸங்கே

ஸத்யம் ஸத்யம் ச ஸத்யம் புநரிதி கதயந் ஸாதரம் வேதவாதீ

பாராசர்ய: ப்ரமாணம் யதி க இஹ பர: கேசவாதாவிரஸ்தி

பொருள் – (விவேகன் கூறுதல்) பராசரருடைய புத்திரராகிய வேதவ்யாஸர், அனைத்து வேத சாஸ்த்ரங்களை நன்றாக ஆராய்ந்து, அசைக்க இயலாத பல யுக்திகளைக் கொண்டு விசாரித்து, உறுதியான ஒரு முடிவு எடுத்து, ஞானிகள் நிறைந்த சபையில் தனது புஜத்தை உயர்த்தி, “ஸத்யம், ஸத்யம், ஸத்யம்” என உரைத்தார். இப்படிப்பட்ட வேதவ்யாஸர் அனைத்தும் அறிந்தவர் என்னும்போது, கேசவனைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவர் யார் உள்ளனர்?

[விவேகன்] “சான்றோர்கள் செல்லும் வழியே செல்லவேண்டும்” என்று மஹரிஷிகள் கூறுவர். இதனை நீயே இங்கு காணலாம்.

89. தர்கோ ந ப்ரதிதிஷ்டதி ப்ரபவதி த்ரய்யாபி வையாகுலீ

சேஷபம் யாந்தி மித: சஷதா ருஷிகிர: சஷுதோக்தய: கிம் புந:

இத்தம் தத்த்வ விநிச்சயோ நிதிரிவ சஷிப்தோ குஹாப்யந்தரே

பந்தாநம் து மஹாஜநஸ்ய விஷ்ணு: ப்ரத்யஞ்சமத்யஞ்சதி

பொருள் – (விவேகன் கூறுதல்) தர்க்கம் என்பது, தனியாக நிலைத்து நின்று இதனை உரைக்கவல்லது அல்ல. வேதங்களும் தகுந்த விசாரம் இல்லையென்றால் குழப்பமாகவே உள்ளன. ரிஷிகளுடைய வாக்கானது ஒன்றுடன் ஒன்று முரண்பாடாகவே உள்ளன. இவ்விதம் உள்ளபோது, சாதாரணமாவர்களுடைய பேச்சு குறித்து என்ன கூறுவது? ஒரு குகைக்குள் மறைந்துள்ள புதையல் போன்று

தத்வஞானமானது மறைந்து உள்ளது. ஆகவே, விஷ்ணுவின் பெருமையை உணர்ந்த பராசரர் நம்மை நல்வழிப்படுத்துகிறார்.

[விவேகன்] வ்யாஸர், வால்மீகி, மநு, ப்ருஹஸ்பதி, ஸுகர், செளநகர் போன்ற பல சான்றோர்கள் நமக்கு அந்த வழியைக் காண்பிக்கட்டும். இவ்விதம் உள்ள பல ப்ரமாணங்கள் இருக்கட்டும். நான் மீண்டும் கூறுகிறேன்:

90. அபஜநம் ஜராதிகாம் ஸம்ருத்திம் க்ருபயா ஸம்முகயந் அசேஷ பும்ஸாம்
பரதைவத பாரமார்த்யவேதீ பரிக்ருஹ்ணாதி பராசர: ஸ்வயம் ந:

பொருள் – (விவேகன் கூறுதல்) பராசரர், தனது கருணை காரணமாக, எந்த ஒரு மனிதனையும் விடாமல், பிறப்பு மற்றும் வயோதிகம் போன்றவை இல்லாத, அந்த முழுமையான தத்வத்தைக் கூறட்டும். பரதேவதையின் உண்மையை அறிந்த பராசரர், நம்முடைய கையைப் பிடிக்கட்டும்.

தூப்புல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

தத்வ த்ரயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி – 69)

வ்யாக்யானம் – (அநாதிகாலம் வாஸிதங்களான ரஸங்களை மறக்கும்படி யெல்லா தசையிலும் இனியனாய்) இது மாதூர்ய கார்யம். அநாதிகாலமே பிடித்துக் கொளுந்திக் கிடக்கிற ப்ராக்ருத விஷய ரஸங்களை விஸ்மரிக்கும்படி ஸர்வாவஸ்தையிலும் இனியனாகிறது, “ஸர்வரஸ:” என்கிறபடியே, நிரதிசய போக்யனாயிருக்கையாலேயிறே.

விளக்கம் – (அநாதிகாலம் வாஸிதங்களான ரஸங்களை மறக்கும்படி யெல்லா தசையிலும் இனியனாய்) - இது இனிமையின் செயலாகும். எல்லையற்ற காலமாக ஆத்மாவைப் பற்றியபடி உள்ள புலன் விஷயங்களின் சுவையை மறந்து போகும்படியாக, அனைத்து நிலைகளிலும் இனிமையானவனாக உள்ளான்; இது, சாந்தோக்யத்தில் - ஸர்வரஸ: - அனைத்து சுவைகளும் ப்ரஹ்மமே – என்பதற்கு ஏற்ப, எல்லையற்ற இன்பம் உள்ளவனாக இருப்பதால் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (பார்யா புத்ராதிகள் குற்றங்களைக் காணாக்கண்ணிட்டிருக்கும் புருஷனைப் போலே அவர்கள் குற்றங்களைத் திருவுள்ளத்தாலே நினையாதே) இது, சாதூர்ய கார்யம். பார்யா புத்ராதிகளோடே கூடி வர்த்திப்பானொரு புருஷன் அவர்கள் செய்கிற குற்றங்களைக் கண்டிருக்கச் செய்தேயும் காணாதாரைப் போலே யிருக்குமாப்போலே, ஆச்ரிதர் செய்த குற்றங்களைக் கண்டிருக்கச் செய்தேயும் திருவுள்ளத்தால் நினையாதிருக்கிறது, ஆச்ரித தோஷங்களைத் தெரியாதபடி மறைக்கவல்ல சதுரனாகையாலேயிறே. (குற்றங்களைப் பெரியபிராட்டியார் காட்டினாலும் அவளோடே மறுதலைத்துத் திண்ணியனாய் நின்று ரசஷித்து) இது, ஸ்த்ரைய கார்யம். சொன்னது செய்ய வேண்டும்படி தனக்கு அபிமதையாய், சேதநர் குற்றங்களைப் பொறுப்பித்துச் சேரவிடும் பெரியபிராட்டியார்,

“தாமரையாளாகிலும் சிதகுரைக்குமேல்” என்கிறபடியே குற்றங்களைக் காட்டினாலும், “என்னடியாரது செய்யார், செய்தாரேல் நன்று செய்தார்” என்று, அவளோடே மறுதலைத்து நிச்சலனாய் நின்று ரஷிக்கிறது ஸ்த்திர ஸ்வபாவனாகையாலேயிறே.

விளக்கம் - (பார்யா புத்ராதிகள் குற்றங்களைக் காணாக்கண்ணிட்டிருக்கும் புருஷனைப் போலே அவர்கள் குற்றங்களைத் திருவுள்ளத்தாலே நினையாதே) - இது சாதூர்ய குணத்தின் செயலாகும். மனைவி மற்றும் குழந்தைகளுடன் சேர்ந்து வாழும் ஒருவன், அவர்கள் செய்யும் குற்றங்களை நோக்கினாலும், அவற்றைக் காணாமல் இருப்பது போன்று, அடியார்கள் செய்யும் குற்றங்களைக் காணநேரிட்டாலும், அவற்றைத் தனது திருவுள்ளத்தால் சிந்திக்காமல் உள்ளான்; இது அடியார்களுடைய குற்றங்களை வெளியில் தெரியாதபடி மறைக்கவல்ல திறன் கொண்டவன் என்பதால் ஆகும். (குற்றங்களைப் பெரியபிராட்டியார் காட்டினாலும் அவளோடே மறுதலைத்துத் திண்ணியனாய் நின்று ரஷித்து) - இது தைர்யத்தின் செயலாகும். “அவள் கூறுவதைச் செய்யவேண்டும்” என்பதற்கு ஏற்றபடி தனக்கு மிகவும் ப்ரியமானவளாக, சேதநர்களுடைய குற்றங்களை மன்னித்து, தன்னிடம் சேரும்படியாகச் செய்யும் பெரியபிராட்டியார், பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-9-2) - தாமரையாளாகிலும் சிதகுரைக்குமேல் - என்பதற்கு ஏற்ப சேதநர்களுடைய தோஷங்களைச் சுட்டிக் காண்பித்தாலும் கூட, பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-9-2) - என்னடியாரது செய்யார், செய்தாரேல் நன்று செய்தார் - என்பதற்கு ஏற்ப அவளுடைய கூற்றையும் மறுத்து, உறுதியாக நின்று, அடியார்களைக் காப்பாறுதல் என்பது, இத்தகைய உறுதியான இயல்பு கொண்டதால் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (காமிநியுடைய அழுக்கு உகக்கும் காழுகனைப்போலே அவர்கள் தோஷங்களை போக்யமாகக் கொண்டு) இது ப்ரணயித்வ கார்யம். காமிநி விஷயத்தில் ப்ராவண்யத்தாலே யவளுடம்பிலழுக்கை விரும்பும் காழுகனைப்போலே, ஆச்ரிதரானவர்களுடைய ப்ரக்ருதி ஸம்பந்ததாதி தோஷங்களை போக்யமாகக் கொள்ளுகிறது பரம்ப்ரணயியாகையாலேயிறே.

விளக்கம் - (காமிநியுடைய அழுக்கு உகக்கும் காழுகனைப்போலே அவர்கள் தோஷங்களை போக்யமாகக் கொண்டு) - இது காதலுடைய செயலாகும். தான் விரும்பும் ஒரு பெண்ணின் சரீரத்தில் உள்ள அழுக்கையும் விரும்பும் காழுகன்

போன்று, அடியார்களுக்கு ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் காரணமாக ஏற்படும் தோஷங்களையும் கூட இனிமையாக கொள்ளும் நிலையானது, அவர்களிடம் உள்ள மிகுந்த அன்பு காரணமாக அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (அவர்கள்பக்கல் கரண த்ரயத்தாலும் செவ்வியனாய்) இது, ஆர்ஜவ கார்யம். மநோவாக்காயங்கள் மூன்றிலும் செவ்வைக் கேடராயிருக்குமவர்கள் பக்கலிலே, நீரோமேடுகளிலே விரகாலே நீரேற்றுவாரைப்போலே தன்னையமைத்து த்ரிவித கரணங்களாலும் செவ்வியனாய்ப் போருகிறது, ருஜு ஸ்பாவனாகையாலேயிறே. (பிரிந்தால் அவர்கள் வ்யஸநம் குளப்படியென்னும்படி தான் ஈடுபட்டு) இது மார்தவ கார்யம். “ஊர்த்வம் மாஸாந் ந ஜீவிஷ்யே” என்றால், “ந ஜீவேயம் ஶ்ஷணமபி” எனகிறபடியே தன்னைப் பிரிந்தால் ஆச்ரிதர்படும் வ்யஸநம், கடல் போன்ற தன் வ்யஸநத்துக்கு ஒரு குளப்படி மாத்ரமென்னும்படி தான் க்லேசப்படுகிறது, ஆச்ரித விரஹம் பொறுக்கமாட்டாத மென்மையாலேயிறே.

விளக்கம் - (அவர்கள்பக்கல் கரண த்ரயத்தாலும் செவ்வியனாய்) - இது நேர்மை குணத்தின் செயல் ஆகும். மனம், வாக்கு, சரீர செயல் ஆகிய மூன்றிலும் ஒழுக்கக் கேடு கொண்டபடி உள்ளவர்களிடம், நீரை ஏற்ற முடியாத மேட்டுப்பாங்கான பகுதிகளில் தகுந்த வழிகளைக் கொண்டு நீரை ஏற்றுவது போன்று தன்னை அமைத்துக்கொண்டு, மூன்றுவிதமான கரணங்களாலும் சீராக உள்ளான் என்பது நேர்மையான இயல்பால் அல்லவோ? (பிரிந்தால் அவர்கள் வ்யஸநம் குளப்படியென்னும்படி தான் ஈடுபட்டு) - இது மென்மை குணத்தின் செயல்பாடு ஆகும். ஸுந்தரகாண்டம் (38-10) - ஊர்த்வம் மாஸாந் ந ஜீவிஷ்யே - இராமனைப் பிரிந்து நான் ஒரு மாதத்திற்கு மேல் வாழ மாட்டேன் - என்று அவள் கூறினால், ஸுந்தரகாண்டத்தில் - ந ஜீவேயம் ஶ்ஷணமபி - அவளைப் பிரிந்து நான் ஒரு நொடியும் இருக்கமாட்டேன் - என்று இராமன் கூறுவதற்கு ஏற்ப, தன்னை விட்டு அடியார்கள் பிரிய நேரிட்டால் அவர்களுக்கு ஏற்படும் துன்பமானது, அவர்களைப் பிரிய நேர்ந்தால் தனக்கு ஏற்படும் துன்பக்கடலின் ஒரு சிறிய பகுதி மட்டுமே என்பதற்கு அவன் துயரம் அடைகிறான்; இது, தனது அடியார்களுடைய பிரிவைப் பொறுக்க இயலாத மென்மையான இயல்பால் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (அவர்களுக்குப் பாங்காகத் தன்னைத் தாழவிட்டு) இது, ஸௌசீல்ய கார்யம். ஜந்மாதிகளால் தண்ணியராயிருக்குமவர்களுக்கு அநுகூலமாக ஸர்வேச்வரன், ஸர்வோத்க்ருஷ்டனான தன்னைத் தாழவிடுகிறது சீலவத்தையாலேயிறே. (அவர்களுக்குக் கட்டவும் அடிக்கவுமாம்படி யெளியனாய்) இது, ஸௌலப்ய கார்யம். அவதார தசையிலே நவநீத செளர்ய வ்யாஜத்தாலே “சிக்கென வார்த்தடிப்ப” என்கிறபடியே, யசோதாதிகளுக்குக் கட்டவும் அடிக்கவும் ஆம்படி யெளியனாயிற்றது, “எளிவரு மியல்வின” னாகையாலேயிறே.

விளக்கம் - (அவர்களுக்குப் பாங்காகத் தன்னைத் தாழவிட்டு) – இது, உயர்வு தாழ்வு ஆராயாமல் பழகும் குணத்தின் செயலாகும். பிறப்பு போன்ற பலவற்றாலும் தாழ்வாக உள்ளவர்கள் விஷயத்தில், தான் மிகவும் உயர்ந்தவன் என்றபோதிலும், தாழ்வாக இறங்கி வந்து நிற்பது என்பது இத்தகைய சீல குணத்தால் அல்லவோ? (அவர்களுக்குக் கட்டவும் அடிக்கவுமாம்படி யெளியனாய்) – இது எளிமைக் குணத்தின் செயலாகும். க்ருஷ்ணனாக அவதாரம் செய்தபோது வெண்ணெய் களவு செய்து, சிறிய திருமடலில் - சிக்கென வார்த்தடிப்ப – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, யசோதை முதலானவர்கள் கட்டுவதற்கும், அடிப்பதற்கும் ஏற்றபடி எளியவனாக நின்றான்; இது திருவாய்மொழி (1-3-2) – எளிவரும் இயல்வினன் – என்பதால் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (அன்றீன்ற கன்றுக்குத் தாயிரங்கி முன்னணைக் கன்றையும் புல்லிட வந்தவர்களையும் கொம்பிலும் குளம்பிலுமேற்குமா போலே, பெரியபிராட்டியாரையும் ஸூரிகளையும் விட்டு ஸ்நேஹித்துக் கொண்டு போரும்) இது, வாத்ஸல்ய கார்யம். அன்று தான் பெற்ற கன்றுக்குத் தாயான பசுவிரங்கி முன்பு தான் ஸ்நேஹித்துக் கொண்டு போந்த முன்னணைக் கன்றையும் தனக்கு போக்யமான புல்லிட வந்தவர்களையும் உட்பட மூசிக் கொம்பிலே கோத்தெடுப்பது குளம்பாலே மிதிப்பதாம்போலே, பரிரம்பணாதி போகோபகாரிகையான பெரியபிராட்டியாரையும் முன்பு ஸ்நேஹ விஷயமாய்ப் போந்த நித்யஸூரிகளையும் தள்ளிவிட்டு, இன்று ஆச்ரயித்தவர்களை ஸ்நேஹித்துக் கொண்டு போருகிறது, வத்ஸலனாகையாலேயிறே.

விளக்கம் - (அன்றீன்ற கன்றுக்குத் தாயிரங்கி முன்னணைக் கன்றையும் புல்லிட வந்தவர்களையும் கொம்பிலும் குளம்பிலுமேற்குமா போலே, பெரியபிராட்டியாரையும் ஸூரிகளையும் விட்டு ஸ்நேஹித்துக் கொண்டு போரும்)

- இது கன்றிடம் பசுமாடு காண்பிக்கும் தாய்ப்பாச குணம் காரணமாக ஆகும். அப்போது ஈந்த கன்றிடம் இரக்கம் கொள்ளும் தாய்ப்பசு, முன்பு தான் ஈன்ற முதல் கன்றையும், தனக்கு உணவு அளிக்க வந்தவர்களையும் கூட கொம்பால் முட்ட முயல்வது, தனது குளம்பால் மிதிப்பது போன்ற செயல்களைச் செய்கிறது; இது போன்று, தன்னை தழுவிக் கொள்ளுதல் போன்றவற்றைச் செய்யும் பெரியபிராட்டியார், முன்பு மிகுந்த நட்புடன் நின்ற நித்யஸூரிகள் போன்றவர்களையும் கூடத் தள்ளி, இப்போது தன்னிடம் வந்து சரணம் புகுந்தவர்களைச் சிநேகித்தபடி இருத்தல் என்பது, வாத்ஸல்ய குணம் கொண்டவனாக உள்ளதால் ஆகும்.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி – 336)

5-1-10 ஆனான் ஆளுடையான் என்று அஃதே கொண்டுநது வந்து
தானே இன்னருள் செய்து என்னை முற்றவுந்தானானான்
மீனாய் ஆமையுமாய் நரசிங்கமுமாய்க் குறளாய்க்
கானாரேனமுமாய்க் கற்கியாமின்னங் கார்வண்ணனே

பொருள் - “இந்த ஜகத்தைக் காப்பதற்காக மீனாகவும், ஆமையாகவும், நரலிம்ஹமாகவும், வாமநனாகவும், வராஹமாகவும், மேலும் கல்கியாகவும் என்பதாக ஆகின்ற கார்மேகம் போன்ற திருமேனி நிறம் கொண்டவன், என்னைத் தனது அடிமையாகக் கொண்டான்” என்று உரைத்தேன். இந்தச் சொற்களை மட்டுமே எனது கைம்முதலாகக் கொண்டு, மிகவும் மகிழ்ந்து, எந்தவிதமான எதிர்பார்ப்பும் இன்றி வந்து, எல்லையற்ற இனிமையை அளிப்பதாக க்ருபையைச் செய்து, என்னைப் பற்றுவதற்காக, தான் அனைத்து அவதாரங்களையும் செய்தபடி வந்து சேர்ந்தான்.

அவதாரிகை - அவன் தன் க்ருபையாலே சப்தாதி விஷய ப்ராவண்யத்தை அறுத்துத் தன் பக்கலிலே ருசியைப் பிறப்பித்த மஹோபகாரத்தை அநுஸந்தித்த க்ருதஜ்ஞதையே பற்றாசாக வந்து, என்னோடே நிரவதி.க ஸம்ஸ்லேஷத்தைப் பண்ணினானென்கிறார்.

விளக்கம் - “அவன் தனது க்ருபை மூலமாக, புலன் விஷயங்களில் உள்ள எனது ஈடுபாடுகளை அறுத்து, தன்னிடம் மிகுந்த ருசியை ஏற்படுத்திய மிகப் பெரிய

உபகாரத்தை எண்ணியபடி இருந்தேன்; இத்தகைய எண்ணத்தையே செய்நன்றியாகக் கொண்டு, என்னிடம் வந்து, என்னுடன் அளவிட இயலாதபடி கலந்து நின்றான்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஆனானாளுடையான்) என்னை அடிமை கொள்வானா னானென்று, அறியாதே இங்ஙனே ஒரு வார்த்தை சொன்னேன்; இந்த உக்தி மாத்ரத்தையே கொண்டு. இப்படிச் சொல்லுகைக்குத் தான் பண்ணின க்ருஷியையடைய மறந்தான்; இந்த உக்தியையே குவாலாக நினைத்தான். (உகந்து) பல போக்தாவான நானன்றிக்கே, உகப்பும் தன்னதேயாயிற்று. (வந்து) அதுவும் மாறாடிற்று. (தானேயின்னருள் செய்து) நான் அர்த்தியாதிருக்கத் தானே தன் பேறாக க்ருபையைப் பண்ணி. (என்னை முற்றவும் தானானான்) உள்ளோடு புறம்போடு வாசியறக் கலந்தான் என்னுதல், எனக்கு ஸர்வவித போக்யமானான் என்னுதல். “ஆகமுற்றும் அகத்தடக்கி”னான்.

விளக்கம் - (ஆனான் ஆளுடையான்) - இதனை “ஆளுடையான் ஆனான்” என்று படித்து, “என்னை அடிமை கொள்பவன் ஆனான்” என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும். இவ்விதம் இவன் செய்வான் என்று அறியாதபடி, “என்னை அடிமை கொள்பவன் ஆனான்” என்று நான் கூறினேன். இந்த வாக்கியத்தையே மட்டுமே ஏற்றுக்கொண்டு, இவ்விதம் நான் உரைப்பதற்கான காரணமாக இருந்த தான் செய்த செயல் என்ன என்பதையும் அவன் மறந்தான். எனது சொற்களை மட்டுமே என்னுடைய கைம்மாறாக எண்ணினான். (உகந்து) - பலனை அனுபவிக்கின்ற நான் அல்லாமல், மகிழ்ச்சியும் தன்னுடையதாகவே கொண்டான். (வந்து) - மகிழ்ச்சி இவ்விதம் மாறி அவனிடம் ஏற்பட்டது போன்று, நான் சென்று சேர்தல் என்பது இன்றி, அவன் என்னிடம் வந்து நிற்கும்படி நிலை மாறியது. (தானே இன்னருள் செய்து) - நான் ப்ரார்த்திக்காமல் இருந்தபோதிலும், தானாகவே வந்து, தனது பேறாக எண்ணி, க்ருபை செய்து. (என்னை முற்றவும் தானானான்) - உள்ளும் புறமும் என்னும் வேறுபாடு இன்றி கலந்தான். அல்லது, எனக்கு அனைத்துவிதமான இன்பங்களுமாக ஆனான். திருவாய்மொழி (4-3-3) - ஆகமுற்றும் அகத்தடக்கி - என்பதாக ஆனான்.

வ்யாக்யானம் - (மீனாயித்யாதி) ஸர்வ விஸஜாதீயனான தான் ஜ்ஞாந ப்ரதாநார்த்தமாக ஜல சர ஸஜாதீயனானான், தாரணார்த்தமாகக் கூர்ம ரூபியானான், சடக்கென விரோதியைப் போக்குகைக்காக இரண்டு வடிவைச் சேர்த்துக் கொண்டு வந்து பிறந்தான், கொடுத்து வளர்ந்த கையைக் கொண்டு அர்த்தியானான், ஸம்ஸாரார்ணவத்தில் நின்றும் என்னை எடுக்கைக்கு வராஹ ரூபத்தைக் கொண்டான். (கானாரேனம்) காடடங்கக் கோலஞ் செய்தான். “சோபயந் தண்டகாரண்யம்” என்கிறபடியே தன் மயிற்கழுத்துச் சாயலாக்கும்படியான வடிவையுடையவனென்னுதல், மநுஷ்ய ஸஞ்சாரமில்லாத காட்டிலே வர்த்திக்குமென்னுதல்.

விளக்கம் - (மீனாய் இத்யாதி) - அனைத்துவிதமான ஜாதிகளுக்கும் அப்பாற்பட்டு, வேறுபட்டு நிற்கும் அவன், ஞானத்தை அளிப்பதற்காக மீனாக நின்றான்; அனைத்தையும் தாங்குவதற்காக ஆமையாக நின்றான்; விரைவாக விரோதியை அழிப்பதற்காக மனிதன் மற்றும் சிங்கம் என இரண்டையும் சேர்ந்து எடுத்தான்; அனைவருக்கும் அளித்தல் என்பதை மட்டுமே செய்யும் திருக்கரங்கள் கொண்டு வாமனனாக யாசித்து நின்றான்; ஸம்ஸாரம் என்ற ஸமுத்ரத்திலிருந்து என்னை எடுப்பதற்காக வராக அவதாரம் கொண்டான். (கானாரேனம்) - காடு முழுவதும் நிரம்பி நிற்கும்படியான ஓர் அவதாரம் செய்தான். ஆரண்யகாண்டம் (38-15) - சோபயந் தண்டகாரண்யம் - கானகத்தையே தனது அழகும் ஒளியும் கொண்டு - என்பதற்கு ஏற்ப, காடு முழுவதும் மயில் கழுத்து போன்ற நிறம் கொள்ளும்படியாக வடிவம் எடுத்தவன். அல்லது மனித நடமாட்டம் இல்லாத கானகத்தில் வாழ்பவன்.

வ்யாக்யானம் - (கற்கியாமின்னம்) என் காரியம் சமைந்த பின்பும், “ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும் கால்வாங்குந்தனையும் இவர்க்கு என்வருகிறதோ” என்று கொண்ட குதை மாறுகிறிலன். மேல்வரும் விரோதத்தைப் போக்குகைக்கும் இன்னம் கற்கியாகவிருந்தான். நான் தப்புக்கைக்குப் பிறந்த பிறவிகளோபாதிபோரும் அவன் என்னை ரக்ஷிக்கைக்காகப் பிறந்த பிறவி. நான் கர்மத்தாலே பிறந்த பிறவியடையத் தானும் அநுக்ரஹத்தாலே பிறந்தான். (கார்வண்ணே) வர்ஷுகவலாஹகம்போலே யிருக்கிறானத்தனை. வர்ஷித்தானா யிருக்கிறிலன். வண்ணம் - ஸ்வபாவம். மீனாயென்று தொடங்கி, என்னை முற்றவும் தானானான் என்று அந்வயம்.

விளக்கம் – (கற்கியாமின்னம்) - என்னைக் காப்பாற்றும் செயல்கள் முடிந்த பின்னரும், “ஸம்ஸாரத்திலிருந்து இவர் வெளியேறும் வரை இவருக்கு என்ன தீமைகள் நேருமோ?”, என்று கொண்ட சிந்தனை நீங்காமல் உள்ளான். அடுத்து வரக்கூடிய விரோதிகளை நீக்குவதற்காகக் கல்கியாக நின்றான். நான் அவனிடம் தப்புவதற்காகக் பிறந்த பிறவிகளைப் போன்று, அவன் என்னைக் காப்பதற்காக எடுத்த பிறவிகள் உள்ளன. நான் எனது கர்மங்கள் காரணமாகப் பிறந்த பிறவிகள் அனைத்திலும் அவன் தனது க்ருபை காரணமாகப் பிறந்தான். (கார்வண்ணனே) - நீர் கொண்ட மேகம் போன்று உள்ளான். மழை பெய்து முடிந்தது போன்று இருப்பதில்லை.

**5-1-11 கார்வண்ணன் கண்ணபிரான் கமலத்தடங்கண்ணன் தன்னை
ஏர்வளவொண்கழனிக் குருகூர்ச் சடகோபன் சொன்ன
சீர்வண்ணவொண் தமிழ்கள் இவையாயிரத்துளிப்பத்தும்
ஆர்வண்ணத்தாலுரைப்பார் அடிக்கீழ்ப்புகுவார் பொலிந்தே**

பொருள் - க்ருஷ்ணனாக வந்து அவதரித்து மிகப் பெரிய உபகாரம் செய்தவனாகவும், அடியார்களுக்கு எப்போதும் கார்மேகம் போன்ற வடிவைக் கொண்டவனாகவும், தாமரை போன்று பெரிய திருக்கண்கள் கொண்டவனாகவும் உள்ள க்ருஷ்ணன், ஏர்களுடைய வளம் அதிகமாக உள்ள அழகான வயல்கள் நிறைந்த ஆழ்வார்திருநகரிக்குத் தலைவராக உள்ள நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த சீரும் சந்தமும் நிறைந்ததும், அர்த்தத்தில் ஆழ்பொருள் கொண்டதும் ஆகிய ஆயிரம் தமிழ்ப்பாசுரங்களில் உள்ள இந்தப் பத்துப் பாசுரங்களை, அமிர்தம் பருகுவது போன்று உரைக்க வல்லவர்கள், தங்களுடைய ஆத்மஸ்வரூபத்தை அடைந்து, உயர்ந்த க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகளை அடைவார்கள்.

அவதாரிகை – நிகமத்தில், இப்பத்தை அப்யஸிக்கவல்லார், நிரவதிக ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயையுடையராய், அவன் திருவடிக் கீழே புகப்பெறுவரென்கிறார்.

விளக்கம் – “இந்தப் பத்துப் பாசுரங்களைப் பொருளுடன் கற்க வல்லவர்கள், எல்லையற்ற கைங்கர்ய செல்வம் நிறைந்தவர்களாக, அவனுடைய திருவடிகளில் புகுந்து நிற்பார்கள்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கார்வண்ணன்) காளமேகம் போலே ச்ரமஹரமான வடிவையுடையவன். (கண்ணபிரான்) க்ருஷ்ணனாய் வந்தவதரித்து அவ்வடிவை என்னை அனுபவிப்பித்தவன். (கமலத்தடங்கண்ணன் தன்னை) உத்புல்ல புண்டரீக தடாகம் போலே செவ்வியை உடைத்தான திருக்கண்களையுடையவனை. வடிவெல்லாம் கண்ணாயிருக்கிறபடி. “நிறமுடை நாற்றடந்தோள்” என்று, கீழே தமக்குக் காட்டி ஸமாதாநம் பண்ணின வடிவைச் சொன்னபடி. இவர் தேஹஸம்பந்தத்தை அருஸந்தித்து அஞ்சினபோது, ச்ரமஹரமான வடிவைக் காட்டித் தன்னை முழுக்கக் கொடுத்துத் திருக்கண்களாலே குளிர நோக்கி நின்ற நிலை.

விளக்கம் - (கார்வண்ணன்) - காளமேகம் போன்று களைப்பை நீக்கவல்ல வடிவழகு கொண்டவன். (கண்ணபிரான்) - க்ருஷ்ணனாக வந்து அவதரித்து அத்தகைய வடிவத்தை நான் அனுபவிக்கும்படியாகச் செய்தான். (கமலத்தடங்கண்ணன் தன்னை) - மலர்ந்த தாமரைகள் நிறைந்த குளம் போன்று குளிர்ந்த அழகைக் கொண்டதான திருக்கண்கள் உடையவன். வடிவழகு முழுவதுமே திருக்கண்களாக உள்ள நிலை. திருவாய்மொழி (5-1-6) – நிறமுடை நாற்றடந்தோள் – என்று முன்பு தமக்குக் காண்பித்துத் தன்னை ஸமாதானம் செய்த வடிவத்தைக் கூறினார். இவர் தன்னுடைய சரீர ஸம்பந்தத்தை எண்ணி அஞ்சியபடி இருந்தபோது, களைப்பை நீக்கவல்லதான வடிவத்தைக் காண்பித்து, தன்னை முழுவதுமாக இவருக்கு அளித்து, தனது திருக்கண்களால் இவரைக் குளிர்ந்து நோக்கி நின்ற நிலை.

வ்யாக்யானம் - (ஏர்வளவொண்கழனி) ஏரினுடைய ஸம்ருத்தியையுடைத்தாய் அழகியதான வயலோடே கூடின திருநகரி. வளமென்று மிகுதிக்கும், அழகுக்கும் பேர். இங்கு மிகுதியைச் சொல்லுகிறது. (சீர்வண்ணவொண்தமிழ்கள்) சீரிதான ப்ரகாரத்தை யுடைத்தான அழகிய தமிழென்னுதல், கவிக்கு அங்கமான சீரையும் வண்ணத்தை யுமுடைய அழகிய தமிழென்னுதல். சீரென்று பாவிலேகதேசம், வண்ணம் – ஓசை. (ஆர் வண்ணத்தால்) பூர்ணமாகவென்னுதல். ஆர்தல் - பருகுதலாய், “தொண்டர்க்கமுதுண்ண” என்கிறபடியே பருகுவாரைப் போலேயென்னுதல்; அபிநிவிஷ்டராய் உரைப்பாரென்கை. (பொலிந்தே அடிக் கீழ்

புகுவார்) விஸ்ரம்ப மாத்ரமேயாய் ருசியின்றிக்கேயிருக்கப் போய்ப்
புகுகையன்றிக்கே, எம்பெருமானாரைப்போலே நூறாண்டு
ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயோடே யிருந்து, பின்பு தாய்நிழலிலே ஒதுங்குவாரைப்போலே
அவன் திருவடிகளிலே புகப்பெறுவர்.

விளக்கம் - (ஏர் வள ஒண் கழனி) - ஏர்களுடைய வளர்ச்சியுடன் கூடியதாக, அழகான வயல்களுடன் உள்ள ஆழ்வார்திருநகரி. வளம் என்பது அழகு மற்றும் மிகுதி ஆகிய இரண்டையும் குறிப்பதாகும். ஆனால் இங்கு மிகுதியைக் குறிப்பதாக உள்ளது. (சீர் வண்ண ஒண் தமிழ்கள்) - நேர்த்தியான சீர்களுடன் கூடிய அழகான தமிழ். அல்லது கவிக்கு அங்கமாக உள்ள சீர் மற்றும் வண்ணம் கொண்டதான அழகான தமிழ். சீர் என்பது செய்யுளின் ஒரு பகுதி, வண்ணம் என்பது ஓசை. (ஆர் வண்ணத்தால்) - பரிபூர்ணமாக என்று பொருள். ஆர்தல் என்பதைப் பருகுவதாகக் கொண்டு, திருவாய்மொழி (9-4-9) - தொண்டர்க்கு அமுதுண்ணை - என்பதற்கு ஏற்ப, “பருகுவாரைப் போன்று” என்று கொள்ளலாம். மிகுந்த ஈடுபாட்டுடன் உரைத்தல். (பொலிந்தே அடிக்கீழ்ப் புகுவார்) - நம்பிக்கையை மட்டுமே கொண்டு, எந்தவிதமான ருசியும் இன்றிப் போய் புகுவது போன்று அல்லாமல், எம்பெருமானாரைப் போன்று நாறு ஆண்டுகள் கைங்கர்யச் செல்வத்துடன் வாழ்ந்து, பின்னர் தாய்நிழலில் சென்று ஒதுங்குவது போன்று, அவன் திருவடிகளில் சேர்வார்கள்.

ஐந்தாம் திருவாய்மொழி முதலாம் பத்து ஸம்பூர்ணம்

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

ஸ்தோத்ர ரத்னம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி - 51)

வ்யாக்யானம் - (ம்ருது:) ஸம்ஸ்லேஷத்தில் இப்படி இருக்கிறவன் இவர்கள் விச்லேஷத்தில் ஆற்றமாட்டான் என்கிறது. ஆத்ம குண ப்ரகரணமாகையாலே மானஸ தெளர்பல்யத்தைச் சொல்லுகிறது. “நைவ தம்சாந் ந மசகாந்”, “ந ஜீவேயம் ச்ஷணமபி”, “அவகாஹ்யார்ணவம் ஸ்வப்ஸ்யே”. (தயாளு:) ஆச்ரித விஷய துக்கத்தில் அஸஹனாயிருக்கை. தயை - பரதுக்காஸஹத்வம். “ஸ ஏகாகீ ந ரமேத”, “வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம்”. இது ஸர்வஸாதாரணமானால் ஆச்ரித விஷயத்தில் க்ருபை அவாங்மநஸகோசரமிநே. “ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநிநோயர்த்தம்” இதி; “ஸ்த்ரீ ப்ரணஷ்டேதி காருண்யாத்”, “ஸ தம் நிபதிதம்” இத்யாதி. (மதுர:) நிர்தயனானாலும் விடவொண்ணாத ஸாரஸ்யத்தைச் சொல்லுகிறது. நாநாவித ருசிகளான ஜந்துக்களுக்கு அவ்வவர் நிலைகளிலே இனியனாயிருக்கை. “ரஸோ வை ஸ:”, “ஏஷ ஹ்யேவாநந்தயாதி”, “ரஸம் ஹ்யேவாயம் லப்த்வாநந்தீ பவதி” இத்யாதய:.

விளக்கம் - (ம்ருது:) - சேர்ந்துள்ளபோது இவர்கள் விஷயத்தில் இவ்விதம் உள்ளவன், இவர்களை விட்டுப் பிரிய நேரிட்டால் பொறுத்துக் கொள்ளமாட்டான் என்றாகிறது. ஆத்ம குணங்கள் குறித்துக் கூறப்படும் பகுதி என்பதால், மனதில் உறுதிக்குறைவு கூறப்பட்டது. ஸுந்தரகாண்டம் (36-42) - நைவ தம்சாந் ந மசகாந் - இராமன் ஈக்களையும் தள்ளுவதில்லை- என்றும், ஸுந்தரகாண்டம் (66-10) - ந ஜீவேயம் ச்ஷணம் அபி - ஒரு ச்ஷணமும் பிழைக்கமாட்டேன் - என்றும், யுத்தகாண்டம் (5-9) - அவகாஹ்யார்ணவம் ஸ்வப்ஸ்யே - ஸமுத்ரத்தில் இறங்கி உறங்கப் போகிறேன் - என்றும் கூறியது காண்க. (தயாளு:) - அடியார்கள்

விஷயமான துக்கத்தில் மூழ்கியபடி உள்ள தன்மை. தயை என்பது மற்றவர்கள் அடையும் துன்பத்தை பொறுத்துக் கொள்ள இயலாமை. உபநிஷத்தில் - ஸ ஏகாகீ ந ரமேத - தனியாக இருந்தபோது மகிழவில்லை - என்றும், அயோத்யாகாண்டம் (2-40) - வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம் - மனிதர்களுடைய துன்பங்களில் - என்றும் கூறப்பட்டது. இது அனைத்து உயிர்கள் விஷயத்திலும் இவனுக்கு உள்ள தன்மை என்றுள்ளபோது, அடியார்கள் விஷயத்தில் இந்தத் தன்மையானது சொற்களில் அடங்குமோ? கீதை (7-17) - ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநிநோயர்த்தம் - அந்த ஞானிக்கு நான் ப்ரியமானவன் - என்றும், ஸுந்தரகாண்டம் (15- 50) - ஸ்த்ரீ ப்ரணஷ்டேதி காருண்யாத் - ஒரு பெண் அபகரிக்கப்பட்டாள் என்ற கருணையால் - என்றும், ஸுந்தரகாண்டம் (38—35) - ஸ தம் நிபதிதம் - தனது கருணையால் - என்றும் கூறப்பட்டது. (மதுர:) - தயை இல்லாதவன் என்றாலும் கைவிட இயலாத சுவையைக் கூறுகிறார். பலவிதமான ருசிகளை விரும்பும் உயிர்களுக்கு, அவற்றுக்கு ஏற்ப அந்தந்த நிலைகளில் இனியவனாக இருத்தல். தைத்திரீய ஆநந்தவல்லீ (7) - ரஸோ வை ஸ: - ஆனந்த ஸ்வரூபன் - என்றும், ஏஷ ஹ்யேவாநந்தயாதி - இவன் மூலம் ஜீவாத்மா ஆனந்தம் அடைகிறான் - என்றும், ரஸம் ஹ்யேவாயம் லப்த்வாநந்தீ பவதி - இவன் ஆனந்தம் அடைகிறான் - என்றும் கூறப்பட்டது.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்